

Sygn. akt I C 28/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie: Przewodniczący SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Mirosława Mękarska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 05 kwietnia 2018 roku w Ś.

sprawy z powództwa D. M.

przeciwko (...) SA z/s w S.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) SA z/s w S. na rzecz powoda D. M. kwotę 6.388,20 zł (sześć tysięcy trzysta osiemdziesiąt osiem złotych 20/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 6.228,30 zł za okres od dnia 20.10.2016 r. do dnia zapłaty oraz,

- od kwoty 159,90 zł za okres od dnia 19.12.2016 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.222 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej kwotę 168,90 zł tytułem wydatków poniesionych w toku postępowania tymczasowo przez Skarb Państwa oraz kwotę 215 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od rozszerzonego powództwa.

Sygn. akt I C 28/17

UZASADNIENIE

W dniu 20 grudnia 2016r. powód D. M. wniósł przeciwko stronie pozwanej (...) S.A. z/s w S. pozew o zapłatę na jego rzecz kwoty 2.100 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 1.940,10 zł od dnia 14 października 2016r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 159,90 zł od dnia 19 grudnia 2016r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł, kosztami opłaty sądowej w kwocie 105 zł oraz kosztami opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu powód twierdził, że na skutek szkody z dnia 13 września 2016r. został uszkodzony pojazd marki J. (...) o nr rejestracyjnym (...), stanowiący własność poszkodowanej J. T., której następcą prawnym jest powód na podstawie umowy przeniesienia wierzycelności z dnia 17 listopada 2016 r. Powód twierdził, że szkoda została zgłoszona stronie pozwanej w dniu 13 września 2016r. Na podstawie decyzji z dnia 16 listopada 2016r. strona pozwana ustaliła koszt naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 8.341,28 zł i taka też kwota została wypłacona poszkodowanej. Powód twierdził, że bezsporna jest więc co do zasady odpowiedzialność strony pozwanej na szkodę z dnia 13 września 2016 r. (...) rzeczoznawca wycenił koszt naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 12.715,46 zł. Koszt sporządzenia prywatnej opinii wyniósł 159,90 zł. Pismem z dnia 9 grudnia 2016r. powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty

4.534,08 zł, która to kwota stanowi różnicę pomiędzy wypłaconą już kwotą, a ustalonym przez rzeczoznawcę kosztem naprawy pojazdu, powiększona o kwotę kosztu sporządzenia opinii przez rzeczoznawcę powoda. Powód wskazał, że strona pozwana nie zapłaciła żądanej kwoty. Jednocześnie powód wskazał, że dochodzona przez niego w niniejszym postępowaniu kwota stanowi tylko część należnego mu roszczenia.

Zdaniem powoda naprawa uszkodzonego pojazdu powinna zostać dokonana z użyciem części oryginalnych, sygnowanych logiem producenta o oznaczeniu O. Powód wskazał, że strona pozwana na żadnym etapie postępowania likwidacyjnego nie kwestionowała, aby w uszkodzonym pojeździe były zamontowane części inne niż oryginalne sygnowane logiem producenta. Skoro zatem przed zdarzeniem powodującym szkodę pojazd poszkodowanej miał zamontowane części oryginalne sygnowane logiem producenta, to do naprawy pojazdu po szkodzie winny zostać również użyte części tego rodzaju. Ponadto powód wskazał, że naprawa uszkodzonego pojazdu powinna zostać przeprowadzona zgodnie z technologią producenta pojazdu, aby zapewnić jakość wykonanej usługi, ale również bezpieczeństwo w dalszej eksploatacji. Powód zastosował średnie stawki za prace mechaniczno-blaharskie, tj. 100 zł/rbg oraz prace lakiernicze tj. 110 zł/rbg wskazując, że zastosowanie niższych stawek nie kompensuje poniesionej przez poszkodowaną szkody.

Powód pozwem z niniejszej sprawie dochodził także kwoty 159,90 zł tytułem kosztów sporządzenia opinii przez rzeczoznawcę. Na uzasadnienie tego żądania powód wskazał, że ani on, ani poszkodowana nie posiadali wiedzy ani możliwości technicznych, by móc samodzielnie zweryfikować ustalenia strony pozwanej poczynione w toku postępowania likwidacyjnego.

Uzasadniając żądanie odsetkowe od kwoty 1940,10 zł, liczone od dnia 14 października 2016r., powód wskazał, że poszkodowana zgłosiła szkodę w dniu 13 września 2016r., a zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia zgłoszenia szkody. Strona pozwana pozostawała więc w zwłoce od dnia 14 października 2016r. Odnoście odsetek od kwoty 159,90 zł powód żądał odsetek ustawowych za opóźnienie, liczonych od dnia następnego po upływie 7 dni od sporządzenie wezwania do zapłaty z dnia 09 grudnia 2016r., tj. od dnia 19 grudnia 2016r.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że w jej ocenie powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Strona pozwana przed wdaniem się spór co do istoty sprawy podniosła, że strony prowadzą w przedmiotowej sprawie negocjacje ugodowe. Na wypadek gdyby nie doszło do zawarcia ugody, z ostrożności procesowej strona pozwana zaprzeczyła wszelkim twierdzeniom i dowodom powoda.

W piśmie z dnia 22 marca 2017r., wniesionym po zobowiązaniu do jego wniesienia przez Sąd w trybie art. 207 § 3 Kpc, strona pozwana podtrzymała stanowisko, że powództwo jest niezasadne i jako takie powinno zostać oddalone na koszt powoda. Strona pozwana zakwestionowała roszczenie powoda co do wysokości. W toku postępowania likwidacyjnego przeprowadzonego pod numerem (...) strona pozwana ustaliła, że należne odszkodowanie, pokrywające koszty rzeczywistej naprawy uszkodzonego pojazdu, wynosi 8.341,28 zł i taką też kwotę wypłaciła poszkodowanej. Strona pozwana zaznaczyła, że koszt naprawy jednego pojazdu może być różny w zależności od wielu zmiennych uwzględnianych w kosztorysie lud operatora takiego kosztorysu. Nie oznacza to jednak, że tylko jeden (i to ten na najwyższą kwotę) kosztorys jest prawidłowy i tylko on zapewnia możliwość profesjonalnej naprawy.

Strona pozwana wskazuje, że współpracuje z (...) Sp. z o.o. w celu dokonywania napraw pojazdów zgodnie ze sporządzonymi przez E. Hestię kosztorysami, o czym poszkodowana została poinformowana, i mogła skorzystać z takiej możliwości po to, aby doprowadzić swój pojazd do stanu sprzed szkody. Strona pozwana zaznaczyła, że taka możliwość nadal istnieje.

Zdaniem ubezpieczyciela meritum tego sporu nie sprowadzało się do wyliczenia maksymalnych kosztów naprawy, ale takich kosztów, które przy uwzględnieniu również zasady minimalizacji szkody oraz współpracy wierzyciela z

dłużnikiem, pozwolą realnie naprawić uszkodzony pojazd. Strona pozwana twierdziła, że zapewniła poszkodowanej faktyczną możliwość naprawienia pojazdu marki J. (...) w związku ze szkodą z dnia 13 września 2016r. w zakresie zgodnym z kalkulacją naprawy nr (...) na kwotę 8.341,28 zł. Nie negocjowała prawa poszkodowanej do zaniechania naprawy, jednakże wskazała, że odszkodowanie powinno być równoważnością kwoty, za którą strona pozwana gwarantowała przeprowadzenie profesjonalnej naprawy.

W ocenie strony pozwanej powód nie wykazał zasadności przeprowadzenia naprawy pojazdu z użyciem części nowych i oryginalnych. Ponadto części, które uległy uszkodzeniu, to elementy o prostej konstrukcji, co uzasadnia użycie zastosowania części P wskazanych w kosztorysie strony pozwanej. Części zamienne ujęte w kalkulacji kosztów naprawy sporządzonej przez ubezpieczyciela produkowane są zgodnie ze specyfikacją i standardami produkcyjnymi, ustalonymi przez producenta pojazdu, a więc części dokładnie tej samej jakości, co pochodzące od producenta pojazdu. Różnice w częściach sygnowanych logiem producenta, a tymi zastosowanymi w kosztorysie ubezpieczyciela, w zasadzie różnią się tylko oznakowaniem. Stąd ich użycie należy uznać za równoznaczne z zastosowaniem części oryginalnych sygnowanych logiem producenta.

Bezpodstawnym jest również żądanie powoda o zwrot kosztów sporządzenia opinii prywatnej z uwagi na fakt, że w toku likwidacji szkody strona pozwana przedstawiła powodowi kalkulację rzeczywistych kosztów naprawy, pozwalającej na przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed szkody i złożyła konkretną ofertę naprawy pojazdu za taką kwotę.

Ponadto strona pozwana wskazuje, że zgodnie z art. 354 § 1 k.c. dłużnik powinien wykonywać swoje zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje – w sposób odpowiadający tym zwyczajom. Zgodnie z § 2 wskazanego przepisu, w taki sam sposób powinien współdziałać przy wykonywaniu zobowiązania wierzyciel. Społeczno-gospodarczy cel zobowiązania do naprawienia szkody sprowadza się w niniejszej sprawie do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody.

Pismem z dnia 17 stycznia 2018 r. powód rozszerzył żądanie pozwu żądając kwoty 6.388,20 wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 6.228,30 od dnia 14 października 2016 r. od dnia zapłaty oraz od kwoty 159,90 zł od dnia 19 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty, domagając się jednocześnie zwrotu kosztów procesu według norm przypisanych, a w tym opłaty od pozwu w kwocie 105 zł, kwoty 900 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej oraz kwoty 1.200 zł tytułem uiszczonej zaliczki na opinie biegłego sądowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że podstawą rozszerzenia żądania jest wydana w niniejszej sprawie opinia biegłego sądowego, zgodnie z którą koszt naprawy pojazdu marki J. (...) wynosi 14.569,58 zł. Strona pozwana nie wykazała, że przed zdarzeniem w pojeździe były zamontowane części inne niż oryginalne części zamienne, sygnowane logo producenta o oznaczeniu O, a zatem zgodnie z opinią biegłego koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi 14.569,58 zł. Powód wyjaśnił, że zgodnie z art. 363 § 2 Kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Skoro więc pojazd przed szkodą miał zamontowane oryginalne części sygnowane logo producenta, to naprawa pojazdu winna uwzględniać takie same części zamienne sygnowane logo producenta pojazdu. Powód w niniejszej sprawie miał prawo oczekiwać, że kwota odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych pokryje koszty przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia. Powód podniósł, że strona pozwana nie przedstawiła dowodów na okoliczność, że wartość pojazdu jako całości wzrośnie po dokonaniu naprawy z użyciem nowych oryginalnych części.

W toku postępowania Sąd na podstawie art. 227 Kpc a contrario pominął zgłoszony przez stronę pozwaną w piśmie z dnia 22.03.2017 r. wniosek dowodowy w postaci dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia, czy kalkulacja strony pozwanej, sporządzona w toku postępowania likwidacyjnego szkody, jest zgodna z protokołem szkody. W postępowaniu cywilnym przedmiotem dowodu są bowiem fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 Kpc), a okoliczność, na którą strona powodowa powołała ww. dowód nie należy do faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 13 września 2016r. doszło do zdarzenia drogowego w wyniku którego uszkodzony został samochód marki J. (...) o nr rejestracyjnych (...), należący do poszkodowanej J. T..

bezsporne

Strona pozwana, co do zasady ponosi odpowiedzialność wobec powoda za skutki zdarzenia z dnia 13 września 2016r., w związku z istniejącą pomiędzy nią, a posiadaczem pojazdu, którym kierował sprawca kolizji, umową obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów.

bezsporne

Szkoda została zgłoszona stronie pozwanej w dniu 19 września 2016r. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego strona pozwana decyzją z dnia 16 listopada 2016r., uznając szkodę wypłaciła poszkodowanej kwotę 8.341,28 zł.

Dowód: -dokumentacja w aktach szkody nr WR20/9644/16 na nośniku CD, w tym pismo str. pozwanej z dnia 19.09.2016 r. do sprawcy wypadku, decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia 16 listopada 2016r. - k. 68,

Powód zawarł z poszkodowaną J. T. w dniu 17 listopada 2016 r. umowę przeniesienia wierzytelności, na podstawie której poszkodowana zbyła odpłatnie na rzecz powoda wszelkie wierzytelności, jakie przysługiwały poszkodowanej w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 13.09.2016 r., w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód m-ki J. (...) o nr rej. (...), oraz od sprawcy szkody, a także z tytułu faktury VAT za sporządzenie kosztorysu określającego wysokość szkody. Załącznikiem nr 1 do umowy poszkodowana poinformowała stronę pozwaną o cesji wierzytelności na rzecz powoda.

Dowód: - umowa przeniesienia wierzytelności z dnia 17.11.2016 r. wraz z załącznikiem nr 1 - k. 9-10

Powód nie posiada wiedzy specjalistycznej z zakresu techniki motoryzacyjnej i w toku postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez stronę pozwaną, zlecił sporządzenie opinii i kalkulacji naprawy ww. pojazdu oraz ustalenia jego wartości rynkowej rzeczoznawcy samochodowemu inż. J. K.. W wydanej dnia 08 grudnia 2016r. opinii rzeczoznawca wycenił koszt naprawy na kwotę 12.715,46 zł brutto. Biegły ustalił koszty części zamiennych na kwotę 6.305,01 zł. Koszty lakierowania rzeczoznawca ustalił na kwotę 1.892,76 zł, na co się składają koszty prac lakierniczych 864 oraz koszty materiału 1.028,63 zł i koszty robocizny na kwotę 2.120 zł.

Tytułem tej opinii i kalkulacji naprawy powód poniósł koszt 159,90 zł na podstawie faktury VAT nr (...).

Dowód: - kosztorys z dnia 08 grudnia 2016r. - k. 11-13,

- faktura VAT nr (...) – k.14.

Pismem z dnia 09 grudnia 2016r., doręczonym stronie pozwanej w dniu 16.12.2016 r., powód, działając za pośrednictwem pełnomocnika, wezwał stronę pozwaną do zapłaty dalszego odszkodowania w kwocie łącznie 4.534,08 zł w z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 4.374,18 zł od dnia 14 października 2016r. do dnia zapłaty, w terminie 7 dni od dnia sporządzenia tego wezwania, na wskazany rachunek bankowy powoda. Do wezwania powód załączył kosztorys naprawy pojazdu, sporządzony przez rzeczoznawcę J. K., oraz kopię faktury VAT nr (...). W uzasadnieniu powód wskazał, że zgodnie z kalkulacją koszty naprawy pojazdu są wyższe, niż te ustalone przez stronę pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego i wynoszą 12.715,46 zł. Natomiast koszt sporządzenia prywatnej opinii wyniósł 159,90 zł. Powód wskazał, że kwota objęta wezwaniem stanowi różnicę pomiędzy rzeczywiście poniesioną szkodą, a kwotą wypłaconą przez stronę pozwaną poszkodowanej.

Dowód: - odpis wezwania do zapłaty z dnia 09 grudnia 2016r. wraz potwierdzeniem nadania z dnia 09 grudnia 2016r. – k. 15-16,

- wezwanie do zapłaty z dnia 09.12.2016 r. wraz z potwierdzeniem jego wpływu do strony pozwanej w dniu 16.12.2016 r. - w aktach szkody nr WR20/9644/16 na nośniku CD – k. 68

Strona pozwana pismem z dnia 18 stycznia 2017 r. odmówiła wypłaty dalszego odszkodowania i podtrzymała dotychczasowe stanowisko. W uzasadnieniu wskazała, że ustalona przez stronę pozwaną wartość odszkodowania została ustalona na podstawie kalkulacji kosztów naprawy zawierającej rynkową wartość usług i nowych części zamiennych z dnia ustalenia odszkodowania z uwzględnieniem stawki za roboczogodzinę stosowanej przez zakłady naprawcze działające na terenie miejsca zamieszkania poszkodowanego oraz uwzględnieniem części zamiennych, zapewniających przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Przesłany kosztorys sporządzony przez rzeczoznawcę, który został przesłany, został zaakceptowany w całości. Odpowiada on kosztom naprawy w Autoryzowanej Stacji Obsługi, dlatego po przesłaniu faktury za naprawę strona pozwana stwierdziła, że strony będą mogły powrócić do sprawy. Dodatkowo, w odniesieniu do roszczenia o zwrot kosztów poniesionych powoda w związku z wyceną rzeczoznawcy wskazała, iż nie znajduje podstaw do jego refundacji.

Dowód: - pismo str. pozwanej z dnia 18.01.2017 r. - w aktach szkody nr WR20/9644/16 na nośniku CD – k.68.

W wyniku kolizji z dnia 13 września 2016r. wymianie w uszkodzonym pojeździe poszkodowanej podlega: zderzak, uchwyt zderzaka, absorber zderzaka, wspornik zderzaka, czujnik ultradźwiękowy, lampa, niecka koła zapasowego.

Naprawa wymaga przeprowadzenia również odpowiednich robót według stawek godzinowych stosowanych w warsztatach mechanicznych dla terenu zamieszkania powoda – za prace blacharsko-mechaniczne – 100 zł netto, a za prace lakiernicze – 120 zł netto za jedną roboczogodzinę. Koszt przywrócenia pojazdu poszkodowanej do stanu sprzed kolizji z dnia 13 września 2016r. z zastosowaniem do naprawy nowych części z logo producenta pojazdu i potrąceniami wynosi 14.569,58 brutto (z podatkiem VAT w stawce 23%). Naprawienie z użyciem nowych oryginalnych części zamiennych jest zgodne z technologią producenta i pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Koszt naprawy nie przekroczy wartości rynkowej samochodu na dzień szkody przed zdarzeniem. Wartość rynkowa pojazdu poszkodowanej marki J. (...) o nr rejestracyjnych (...), w stanie nieuszkodzonym według stanu na dzień powstania szkody wynosiła brutto 69.300 zł, a wartość w stanie uszkodzonym wynosiła brutto 59.700 zł.

Kosztorys strony pozwanej nie uwzględnia całkowitych, a także uzasadnionych kosztów naprawy samochodu zgodnych z technologią producenta. W kalkulacji bezzasadnie zaniżono stawki robocizny mechanicznej oraz blacharsko-lakierniczej do poziomu 54,50/54,50 zł/rbg, zastosowano potrącenie części zamiennych oryginalnych J. wynoszące 18 %, materiał lakierniczy przyznano tylko w 67%, nie uwzględniono normalii i zabezpieczenia antykorozyjnego.

Dowód: - opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i wyceny wartości pojazdów samochodowych dr inż. K. M. z dnia 18 maja 2017r. z kalkulacją naprawy-k 79-88.

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało prawie w całości na uwzględnienie.

Powód wywodził swoje roszczenie pośrednio z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku komunikacyjnego z dnia 13.09.2016 r., łączącej go ze stroną pozwaną jako ubezpieczycielem tej odpowiedzialności. Zgodnie z dyspozycją art. 822 § 1 Kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z § 2 i 3 w/w przepisu umowa ubezpieczenia, jeśli strony nie umówiły się inaczej, obejmuje szkody, o jakich mowa wyżej, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia, a

uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej regulują również przepisy szczególne. Ramy obowiązku odszkodowawczego zakładu ubezpieczeń określa m.in. przepis art. 34 ust. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) w myśl którego z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania, za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Jak zaś stanowi art. 36 ust. 1 powołanej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Stosunek ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, ma charakter akcesoryjny wobec cywilnoprawnego stosunku odszkodowawczego łączącego ubezpieczającego i poszkodowanego – tak co do powstania obowiązku świadczenia zakładu ubezpieczeń, jak i w odniesieniu zakresu tego świadczenia. Przy ustalaniu pojęcia szkody i odszkodowania stosuje się odpowiednio uregulowania kodeksu cywilnego. Nadto zgodnie z art. 361 § 1 i 2 Kc i art. 363 § 1 Kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła; w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje m.in. straty, które poszkodowany poniósł, przy czym naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Odszkodowanie ma zatem wyrównać uszczerbek w sferze majątkowej poszkodowanego polegający na utraceniu aktywów lub zwiększeniu pasywów (tak m.in. wyrok SN z 20.02.2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003/1/15). Przywrócenie stanu poprzedniego polega na odzyskaniu (przez naprawę lub odtworzenie) użyteczności i walorów estetycznych sprzed wypadku (tak m.in. wyrok z dnia 05.11.1980 r., III CRN 223/80, OSNCP 1981/10/186). Odszkodowanie obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki tj. koszty zakupu niezbędnych nowych części i innych materiałów (tak m.in. wyrok SN z 20.02.1981 r., I CR 17/81, OSNCP 1981/10/199, wyżej cyt. wyrok SN z dnia 20.02.2002 r., V CKN 903/00 OSNC 2003/1/15). Ustalając odszkodowanie uwzględnia się ceny rynku lokalnego (tak m.in. wyrok SN z 13.06.2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51).

Bezspornym w niniejszej sprawie było, że w dniu 13 września 2017r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku czego uszkodzony został samochód marki J. (...) o nr rejestracyjnym (...) należący do poszkodowanej, oraz że strona pozwana co do zasady ponosi odpowiedzialność wobec powoda za skutki zdarzenia z dnia 13 września 2016r., w związku z istniejącą pomiędzy nią, a posiadaczem pojazdu, którym kierował sprawca kolizji, obowiązkową umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Bezsporny w sprawie był także sposób likwidacji szkody powoda w jego pojeździe, a polegający zgodnie z intencjami obu stron na zapłacie określonej kwoty pieniężnej. Strony zgodne były także częściowo co do rozmiaru szkody.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, szkoda w pojeździe powoda miała charakter tzw. szkody częściowej. Z ustalonego stanu faktycznego nie wynika bowiem, że koszt naprawy pojazdu powoda przekraczałby wartość rynkową tego pojazdu w stanie sprzed kolizji z 13 września 2014r. Zatem zgodnie z zasługującym na aprobatę i przyjmowanym a contrario poglądem wyrażonym wielokrotnie w orzecznictwie sądowym (m.in. w orzeczeniach z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00 - Mon. Pr. 2002, z. 19, poz. 897 oraz z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 308/01 oraz w uzasadnieniu postanowienia SN z 12.01.2006 r., III CZP 76/05) wobec braku wystąpienia tzw. szkody całkowitej naprawienie szkody w pojeździe powoda może polegać na żądaniu zwrotu odpowiednich kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji z dnia 25.06.2014r. Wskazać też należy, że w orzecznictwie sądowym (uchwała SN z dnia 15.11.2001 r. III CZP 68/01, OSNC 2002/6/74, wyrok SN z 07.08.2003 r., IV CKN 387/01) wyrażony został przekonywujący pogląd, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić, odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w

wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Należy przy tym zauważyć, że zgodnie z zasługującym na aprobatę orzecznictwem Sądu Najwyższego (uchwała 7 (...) z 12.04.2012 r. III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112) zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (podobnie wyrok SN z 19.02.2003 r., V CKN 1690/00). W niniejszej sprawie strona pozwana nie wykazała tej ostatniej okoliczności, do czego była zobowiązana zgodnie z regułą art. 6 Kc. Stosownie do treści tego przepisu ciężar dowodu wykazania przesłanek odpowiedzialności deliktowej spoczywał na poszkodowanym. Jednak reguła ciężaru dowodu nie zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa na powodzie. Ten, bowiem, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2002 r., sygn. akt V CKN 745/00, LEX nr 53163).

Podstawą ustaleń faktycznych w sprawie były: opinia biegłego sądowego dr inż. K. M. z wyceną i kalkulacjami kosztów naprawy samochodu powoda z dnia 18 maja 2017r., dokumenty zawarte w aktach szkody dotyczące przebiegu procesu likwidacji szkody numer (...) oraz wysokości ustalonego i wypłaconego odszkodowania, oraz dołączone do akt przez strony inne dokumenty, z wyjątkiem dokumentów w postaci oświadczenia (...) Sp. z o.o. z dnia 17.11.2015 r., gdyż wobec zaprzeczenia przez powoda wysokości ustalonych przez stronę pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego kosztów przywrócenia pojazdu poszkodowanej do stanu sprzed wypadku z dnia 13.09.2016 r., ww. dokumenty mogą co najwyżej stanowić element twierdzeń strony pozwanej na temat zasadności ustalenia wysokości tych kosztów, natomiast nie posiadają w związku z tym zaprzeczeniem odpowiedniej mocy dowodowej w rozumieniu art. 233 § 1 Kpc na temat ustalenia wysokości tych kosztów dla celów wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, podobnie jak kalkulacja sporządzona przez rzeczoznawcę na zlecenie powoda.

Wobec sprzecznych stanowisk stron, co do sposobu wyceny wartości kosztów przywrócenia stanu pojazdu sprzed szkody, jak i wysokości szkody w pojeździe powoda Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu kalkulacji szkód i napraw powypadkowych dr inż. K. M. na okoliczność ustalenia przez biegłego kosztów przywrócenia pojazdu powoda marki J. o nr rej. (...) do stanu sprzed kolizji drogowej z 13 września 2016r., w tym ustalenia wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym oraz uszkodzonym.

Z ustalonego na podstawie ww. opinii biegłego sądowego stanu faktycznego wynika, że wartość rynkowa pojazdu poszkodowanej marki J. (...) o nr rejestracyjnych (...) w stanie nieuszkodzonym według stanu na dzień powstania szkody wynosiła brutto 69.300 zł, a wartość w stanie uszkodzonym wynosiła brutto 59.700 zł. W wyniku kolizji z dnia 13 września 2016r. wymianie w uszkodzonym pojeździe poszkodowanej podlega: zderzak, uchwyt zderzaka, absorber zderzaka, wspornik zderzaka, czujnik ultradźwiękowy, lampa, niecka koła zapasowego. Naprawa wymaga przeprowadzenia również odpowiednich robót według stawek godzinowych stosowanych w warsztatach mechanicznych dla terenu zamieszkania powoda – za prace blacharsko-mechaniczne – 100 zł netto, a za prace lakiernicze – 120 zł netto za jedną roboczogodzinę. Koszt przywrócenia pojazdu poszkodowanej do stanu sprzed kolizji z dnia 13 września 2016r. z zastosowaniem do naprawy nowych oryginalnych części zastępczych i potrąceniami wynosi 14.569,58 brutto (z podatkiem VAT w stawce 23%). Strona pozwana niezasadnie zaniżyła stawki robocizny mechanicznej i blacharsko-lakierniczej do poziomu 54,50/54,50 zł/rbg, zastosowała potrącenie części zamiennych oryginalnych J. wynoszące 18 %, przyznała materiał lakierniczy tylko w 67% oraz nie uwzględniła normalii oraz zabezpieczenia antykorozyjnego – w ten sposób zaniżając wysokość odszkodowania należnego powodowi. Biegły natomiast dokonując wyceny szkody oparł się na systemie A. zgodnie z technologią naprawy producenta, właściwą czasochłonnością napraw poszczególnych operacji z zastosowaniem części oryginalnych producenta.

W ocenie Sądu opinia przedłożona przez biegłego sądowego dr inż. K. M. jest pełna i sporządzona w sposób fachowy niezbędny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Dokonując ustaleń faktycznych Sąd, poza innymi ww. dowodami, dał w pełnym zakresie wiarę opinii biegłego sądowego dopuszczonej jako dowód w niniejsze sprawie. Wiarygodność

opinii wynikała z faktu, że w granicach możliwej dla Sądu oceny tejże opinii, nie było podstaw do uznania jej choć w pewnych elementach za błędną lub chociaż wadliwą przez pryzmat logiki, wiedzy powszechnej i zasad oświadczenia życiowego, co uzasadniałyby konieczność sporządzenia nowej opinii, a właśnie pod tymi względami należy oceniać opinię biegłych. Zgodnie bowiem z poglądem wyrażonym w orzecznictwie sądowym (wyrok SN z 7.04.2005 r. w sprawie II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656) specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. W ocenie Sądu biegły sądowy prawidłowo dokonał określenia wysokości kosztów naprawy pojazdu przy wzięciu pod uwagę konieczności dokonania naprawy zgodnie z technologią producenta pojazdu oraz przy użyciu oryginalnych fabrycznie nowych części i materiałów. Nadto wskazać należy, że zgodnie z § 2 art. 363 k.c., jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania.

Z ustaleń stanu faktycznego, w tym w szczególności z ww. opinii biegłego sądowego, wynika, że koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu technicznego sprzed kolizji z dnia 13 września 2016r. wynosi 14.569,58 zł brutto. Wobec faktu, że z tytułu przywrócenia pojazdu do stanu sprzed tej kolizji strona pozwana wypłaciła dotąd powodowi kwotę 8.341,28 zł brutto, powód zasadnie mógł domagać się z tego tytułu zapłaty od strony pozwanej kwoty 6.228.30 zł, zasądzonej w ramach ogólnej kwoty 6.388,20 zł w pkt I. wyroku w niniejszej sprawie na rzecz powoda.

Oprócz odpowiedniej kwoty tytułem przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu technicznego sprzed kolizji z dnia 13 września 2016r., zdaniem Sądu strona pozwana powinna również zapłacić powodowi kwotę 159,90 zł, zawierającą się również w ramach ogólnej kwoty 6.388,20 zł, stanowiącą koszt brutto kalkulacji naprawy pojazdu marki J. o nr rejestracyjnym (...), wykonanej przez rzeczoznawcę na zlecenie powoda. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r. (III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117) odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może, stosownie do okoliczności sprawy, obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. W doktrynie prawniczej przyjmuje się, że koszty i wydatki poniesione w związku ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę mogą być uznane za jedną z postaci szkody rzeczywistej. Uzasadnione i celowe wydatki zmierzające do ograniczenia lub wyłączenia szkody stanowią stratę, o jakiej mowa w art. 361 § 2 k.c. Sąd uznał, iż zlecenie przez powoda rzeczoznawcy samochodowemu wykonania kalkulacji dla powoda było obiektywnie uzasadnione, albowiem strona pozwana nie zaprzeczyła ostatecznie, że powód nie posiada wiedzy specjalistycznej w zakresie wyceny szkód pojeździe, a wycena sporządzona przez rzeczoznawcę na zlecenie powoda, z której wynikało, że strona pozwana pierwotnie zaniżyła koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji z 13 września 2016r., znalazła w całości potwierdzenie w opinii biegłego sądowego, dlatego też Sąd uznał, iż koszt tej kalkulacji poniesiony przez powoda powinien być wliczony do odszkodowania należnego powodowi. Nie można bowiem odmówić poszkodowanemu prawa kwestionowania wysokości szkody ustalonej przez ubezpieczyciela w toku postępowania likwidacyjnego, tym bardziej, że powód nie posiada wiedzy specjalistycznej z zakresu techniki motoryzacyjnej.

Na marginesie należy zauważyć jedynie, że choć strona pozwana słusznie kwestionowała moc dowodową kalkulacji wykonanej na prywatne zlecenie powoda poza postępowaniem sądowym, pośrednio wskazując, że taki kosztorys nie może stanowić w takim postępowaniu rozstrzygającego dowodu na okoliczność wysokości kosztów naprawy (gdyż zgodnie z przyjętym w orzecznictwie sądowym poglądem (tak m.in. orzeczenie SN z 29.09.1956 r., III CR 121/56, OSNCK 1958/1/16, wyrok SN z 11.06.1974 r., II CR 260/74, Lex nr 7517, postanowienie SN z 15.04.1982 r. III CRN 65/82 Lex Polonica Maxima, wyrok SN z 08.06.2001 r. I PKN 468/00, OSNP 2003/8/197, wyrok SN z 12.04.2002 r., I CKN 92/00, Lex nr 53932), takie dokumenty (tzw. opinie prywatne) nie mogą być dowodem na okoliczność, która wymaga wiadomości specjalnych, a mogą być traktowane jedynie jako element twierdzeń danej strony, to jak się okazało, kalkulacja naprawy sporządzona na zlecenie powoda zawierała się w całości (będąc wobec niej nawet zaniżoną) z opinią biegłego sądowego sporządzoną w niniejszej sprawie w zakresie kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed zdarzenia z dnia 13.09.2016.

O odsetkach od zasądzonej w ramach łącznej kwoty 6.388,20 zł sumy tytułem zwrotu samych kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed wypadku z 13 września 2016r., tj. kwoty 6.228,30 zł, Sąd orzekł mając na uwadze granice żądania pozwu oraz w oparciu o przepis art. 481 k.c., w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, tj. w niniejszej sprawie w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 6.228,30 zł od dnia 20 października 2016r. do dnia zapłaty. Termin, od którego mają być naliczane odsetki od kwoty 6.228,30 zł został ustalony przez Sąd w następujący sposób: jak wynika z ustalonego stanu faktycznego datą zgłoszenia szkody był dzień 19 września 2016r., a więc ubezpieczyciel powinien wypłacić odszkodowanie w ciągu 30 dni od dnia zgłoszenia szkody, tj. do dnia 19 października włącznie. Zatem strona pozwana w stosunku do tej kwoty pozostaje w opóźnieniu od dnia 20 października 2016r.

W pozostałym zakresie powództwo w zakresie odsetek od tej kwoty ulegało oddaleniu jako pozbawione podstaw faktycznych i prawnych, o czym orzeczono w pkt II wyroku w niniejszej sprawie.

Natomiast o odsetkach od zasądzonej w ramach łącznej kwoty 6.388,20 zł sumy tytułem zwrotu kosztu kalkulacji naprawy, wykonanej przez rzeczoznawcę na zlecenie powoda, tj. kwoty 159,90 zł, Sąd orzekł mając na uwadze granice żądania pozwu oraz w oparciu o przepis art. 481 k.c. w zw. z art. 455 Kc. Termin, od którego mają być naliczane odsetki od kwoty 159,90 zł został ustalony przez Sąd w następujący sposób: termin wymagalności tego roszczenia to data wyznaczona pismem pełnomocnika powoda z dnia 09.12.2016 r., doręczonym stronie pozwanej w dniu 16.12.2016 r., zgłaszającym to roszczenie i dokumentującym je fakturą VAT, jako termin 7 dni od daty sporządzenia tego pisma. Skoro zatem strona pozwana winna była, zgodnie z art. 455 Kc, spełnić to świadczenie niezwłocznie po wezwaniu, nie później niż w 7 dni od daty sporządzenia ww. pisma, tj. w terminie do dnia 16.12.2016 r., to żądanie w pozwie z tego tytułu odsetek za opóźnienie za okres od dnia 19.12.2016 r. mieściło się w dopuszczalnych granicach ich dochodzenia.

O kosztach procesu w pkt III sentencji wyroku, Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 Kpc, na podstawie którego Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli przeciwnik uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania, jako że powództwo zostało oddalone jedynie w nieznaczonej części. Ostatecznie powód żądał kwoty łącznie 6.388.20 zł i powództwo to okazało się co do tej kwoty zasadne, a powód uległ tylko co do nieznaczonej wysokości odsetek. Zasądzona od strony pozwanej na rzecz powoda kwota 2.222 zł stanowi całość celowych w rozumieniu art. 98 § 1 i 3 k.p.c. kosztów procesu poniesionych przez powoda (na które składały się kwota 105 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 900 zł tytułem należnej opłaty za czynności pełnomocnika powoda będącego adwokatem (§ 2 pkt 3 w zw. z § 15 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w aktualnym na dzień wniesienia pozwu brzmieniu), kwota 17 zł tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz część wynagrodzenia biegłego w kwocie 1.200 zł sfinansowanego z zaliczki powoda.

Ze względu na ww. wynik sprawy i stopień uwzględnienia powództwa oraz w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, stronę pozwaną należało obciążyć na rzecz Skarbu Państwa - tut. Sądu kwotą 168,90 zł tytułem części wydatków w postaci wynagrodzenia biegłego, poniesionych w toku postępowania tymczasowo przez Skarb Państwa, oraz kwotą 215 zł, która stanowi część opłaty sądowej, której obowiązek uiszczenia powstał poprzez rozszerzenie powództwa, a która nie została uiszczona przez powoda, o czym orzeczono w pkt IV sentencji wyroku.

Z powyższych względów należało orzec jak w sentencji wyroku.